

— „Теменужкитѣ познавамъ по дѣха, а това сж момини сълзи“, послѣ издигна едната си ржка, като че искаше да хване нѣщо и добави: „Ето усѣщамъ, какъ весело играятъ лжчитѣ на слънцето, сѣкашъ пипамъ нѣщо живо“.

Господинътъ състрадателно погледна това нещастно дѣте, взе букета отъ момини сълзи и помоли, да праща всѣка сутринъ цвѣтя въ дома му — „Бул. Царь-Освободитель“ № 12, — каза той, отминавайки бързо по-нататкъ въ шумната отъ голѣмото движение улица.

Слѣпата цвѣтарка редовно отиваше да носи поржчанитѣ цвѣтя. Това улесни прѣпитанието на бѣдното момиче и то все по-рѣдко се явяваше, освѣнъ въ празнични дни. То никого си нѣмаше въ този многолюденъ градъ, а само единъ старъ дѣдо, който живѣеше въ прѣдградието като цвѣтаръ. Младата цвѣтопродавачка изглеждаше много по-малка, макаръ че имаше около 15

годишна възраст, но бѣше добра помощница на стареца.

Веднѣжъ, като си работѣше въ тѣхната малка градинка, дойде радостенъ дѣдо ѝ при нея, току-що бѣше ходилъ въ града съ цвѣтя.

— „Моя мила щерко, нося ти единъ хубавъ подаръкъ, който намѣрихъ на улицата“, каза той и подаде една красиво изработена чантичка. Внучката му взема чантичката и като я отвори, въ нея намѣри повѣхнали момини сълзи, при които имаше свързанѣ